

Finantsministeren: Det ærebe ſongevalgte Medlem mente, at jeg kun om det foreliggende Vædringsforſlag havde udtalt, at jeg ikke vilde fraraade det. Det ſtaar for min Grændring ſaaledes, at jeg tillige udtalte, at det vilde være ſærlig tilfredsſtillende for mig, om Landſtthinget ved at vedtage dette Vædringsforſlag vilde udtrykke ſin ſuldbæstendige Samſtemning med det af mig Forlangte. Jeg tror ikke at tage fejl i, at jeg udtalte det, men i alt Fald vil jo Tidenden viſe det. Jeg tror alſaa ikke, at det ærebe Medlem paa nogen Maade er berettiget til at ſtemple mine Udtalelſer forrige Gang om Vædringsforſlaget paa den Maade, han gjorde. Jeg vil beret til ſæie, at, hvor megen Pris end Regjeringen maatte ſætte paa at være i Overensſtemmeſe med Landſtthinget, ſaa forekommer det mig nok, at Værdien af denne Overensſtemmeſe taber ſig ikke ſaa lidt, naar den kun viſe ſig derigjennem, at Landſtthinget følger det, ſom Regjeringen fordrer eller tror at kunne fordrer. Naar det ærebe Medlem ſtullede Sagen ſaaledes, at han — jeg tror ikke Thinget, men alſaa han for ſin Perſon — ſavnede den Veiledning, ſom han onſkede fra Regjeringens Side med Hensyn til, om han ſkulde ſtemme for det foreliggende Vædringsforſlag eller for Lovforſlaget uforandret, ſaaledes ſom det er overfændt, ſkal jeg dertil bemærke, at dette ſidſte troede jeg laa for Landſtthingets Vedkommende albeſes udenfor Spørgsmaalet. Jeg har ikke kunnet opfatte 2den og 3die Behandling her i Thinget anderledes, end at dette Alternativ albeſes ikke laa for, og jeg vil alſaa ſæie, at det forekommer mig, at ærebe Medlemmer ganſke viſt kunde vaſke mellem to Beſlutninger, men at diſe maatte være enten at vedtage Lovforſlaget med den eneſte Vædring, ſom er ſtillet dertil, eller ogſaa at forkaſte det. Jeg kan forſtaa, at der i ſaa Hensæende foreligger et Alternativ, hvorimod det aldrig har kunnet ſalbe mig ind, at der i Birkeligheden forelaa i Landſtthinget dette Trede eller det, ſom det ærebe Medlem betegnede ſom det Andet, nemlig det, at vedtage Folkethingets Forſlag uforandret — ſelvfølgelig efter det Indtryk, jeg havde af denne Sags 2den og 3die Behandling heri Thinget.

Fermansen: Jeg har kun forlangt Ordet for at giøre en kort Bemærkning lige overfor det ærebe 3die Medlem for 5te Kred (Oyenbøll). Jeg har ikke tænkt mig de ganſke overordentlige Følger, ſom den ærebe Landſtthingsmand udmalede for os af, om vi idag gif ind paa at ſtemme for Forſlaget, ſom det er kommet til os fra Folkethinget, og jeg kan heller ikke indrømme, at, fordi vi idag, ſærlig under de ætraordinære Omſtændigheder, ſom finde Steb, gaa ind paa det Forſlag, ſom er vedtaget i det andet Thing, derved ſkulde i fjærneſte Maade have forſkrevet os til eller under-

kaſtet os det andet Things Beſlutninger, hverken med Hensyn til Vænningsbeſtemmelſerne eller i nogen anden Hensæende. Den ærebe Landſtthingsmands ſtarke Udtalelſer mindebe mig om nogle Ord, ſom engang en bergint Mand har brugt lignelſesviſ med en ſaa dan Leilighed. Han ſagde, at det var viſtnok, at, naar man gif ud ad Nørreport og blev ved at gaa uafbrudt i ſamme Retning, vilde man tilſidſt falbe i Søhavet, men deraf fulgte ikke, at hvergang man gif ud ad Nørreport, var det nødvendigt, at Veien førte En til Søhavet.

Oyenbøll: Ja, jeg vil dog juſt ikke ſæie, at den Veie, ſom den ærebe Landſtthingsmand vil ſlaa ind paa ved at vedtage det foreliggende Forſlag uforandret, er ſaa lang ſom Veien fra Nørreport og til Søhavet. Lvertimod ſynes jeg, at de Grunde, jeg anførte, være temmelig nærliggende, navnlig den, at Folkethinget ved albeſes unotiveret at nedſætte de Vænningsſtillæg, ſom Embedsmændene have haft i en Række af Aar, til kun at gjælde dem, der have 2,500 Kr. eller derunder, har givet et ſaa tydeligt Fingerpeg paa, hvad der egentlig er Folkethingets Mening med Hensyn til Embedsſtanden, at det er Noget, ſom Landſtthinget paa ingen Maade kan hœie ſig for. Det ſynes egentlig — jeg taler ganſke i Almindelighed — ſom om Folkethingets Mening er at trykke Embedsſtanden noget ned i materiel Hensæende, ſom om Folkethinget mener, at, naar de have lige til det tørre Brød, er det omtrent nok, Folk kunne lade være med at blive Embedsmænd, naar de ikke ville være det for den Gage, der tilbydes, og det er alſaa ikke netop fra ſelve Embedsmændenes Standpunkt, jeg ſer det Fordærvelige i dette; jeg ſer det Fordærvelige fra Landets Standpunkt i det Hele, idet vi da efterhaanden ſynke ned til at ſaae en ſlet og upaalidelig Embedsſtand, hvilket maa forekomme os ſaameget mere fordærveligt, ſom vi hidtil have haft og viſtnok beſtandig have en god Embedsſtand. Det vil blive den væſentligſte Følge af den tilſigtede Fremgangsmaade, ſaaledes ſom det forleden blev anført af et andet æret Medlem i Salen, at, naar Folk ikke due til Andet, ſaa blive de Embedsmænd, thi det er det, ſom betaler ſig daarligh. Det er det, vi ville værge os imod. Nu foreſtaar der i de nærmefte Aar en Forhandling mellem begge Thingene om Embedsſtandens Vænninger — jeg ſer ikke rettere, end at nu, da vi ſlippe af med Krigsvæſenet, ſom jeg haaber, vil det blive Hovedſagen i vore Forhandlinger i de kommende Aar — men ſaa ſiger jeg, at det vilde være et farligt Præcedens, naar Landſtthinget ſamtykkede i at gaa ind paa at erkjende, at, naar en Familiefader har 2,500 Kr., ſaa har han i Grunden nok. Det vilde være et Veſparelſesſyſtem, ſom vilde medføre, at vi gif ud fra, at vi ſkulde ſaae vore Embedsmænd ſaa bil-